

Verkondiging bij Psalm 84 (NBV)

Park Boswijk, 27 juni 2021

laatste kerkdienst Maartenskerkgemeente

Psalm 84 is een pelgrimslied,
een lied voor de gelovige en/of de zoekende mens
die onderweg gaat naar het geloofshuis in Jeruzalem.
Ik vind het rijke van deze Psalm dat die daarbij zo rekt
met wie de God van Israel is, *een zon en een schild*,
en met wie de reiziger is, die over bergen en door dalen gaat.
De psalm eindigt dan op een zo beloftevolle manier:
want God de Heer is een zon en een schild
genade en glorie schenkt de Heer
zijn weldaden weigert hij niet
*aan wie **onbevangen** op weg gaan.*

Onbevangen : wat betekent dat voor ons mensen?

-Na het afgelopen jaar met alle spanning en isolatie die corona met zich meebracht -
-op onze eigen weg met z'n ups en downs, onze familie of vrienden -
- voor wie in de wereld om ons heen rond kijkt,
en geraakt wordt door het lot van zovelen dat zo zwaar
kan zijn -
- en vandaag natuurlijk ook de weg die onze kerk, onze gemeente, gaat; het loslaten
van deze 'kerkplek': het kan je bezwaren. Hoe houd je dan contact onder elkaar, met
je geloven, met God? De kerkelijke gemeente is toch een 'steunpunt' dat voor een

belangrijk deel in haar present zijn weg gaat vallen? 'Onbevangingheid' wat is dat dan?

De joodse wijsgeer Buber vertaalt dat woord dat met 'onbevangingheid' wordt vertaald, met **eenvoud**.

God weigert zijn weldaden niet, zijn zegen niet,
aan wie in alle eenvoud op weg gaat.

En de psalm eindigt met... *gelukkig de mens die op u vertrouwt.*

Dan *kan* het, dan kun je de weg naar Jeruzalem gaan,
als je alle ballast die je belemmert;

je rugzak met wat je vasthoudt aan bekommernissen, angsten voor de toekomst, en tranen om wat was, *af* kunt leggen.

vertrouw je toe aan deze God, van Abraham, Izaak en Jakob,
God van Ruth van Maria en Jezus, God van mensen,
van recht en vrede, die heet *Ik-zal-er-zijn*.

Vertrouwen is er niet zomaar.

Ja, als kind.. zoals Paulus zegt: toen ik een kind was dacht ik als een kind, leefde als een kind, vertrouwde ik als een kind, maar nu kijk ik als in een beslagen spiegel.

Sommigen vertrouwen als vanzelf, bij weer anderen moet dat aangeblazen worden..., en bij weer anderen is het vertrouwen bij tijden weg.

Wat helpt ons van God uit?

We worden in dat vertrouwen gesterkt door de gave van de Geest, die we hard nodig hebben om onze weg in het geloof te gaan.

We mogen vieren dat Gods liefde in de Geest in zijn gemeente is uitgestort.

Maar wat is 'Geest' nou eigenlijk?

'Geest' is ongrijpbaar als het leven zelf: als een vogel die steeds opvliegt als je haar probeert te vangen.

De Geest van de Levende Heer wordt zijn volgelingen *gegeven*.

'Geest' is in de bijbel, en ze weten er geen ander woord voor : adem *krijgen*, storm, inblazing *ervaren*, in beweging komen..

Zo is de Geest: je hoort zijn geluid in de stemmen van de mensen, wat ze voor elkaar betekenen kunnen, in een lied of het mompelen van een gebed, of in de stilte van de eenvoud.

Je ervaart hem in het reilen en zeilen van de gemeente, of je mist hem waar het leven verkilt en verstart.

Maar de Geest heeft in de mensen en in de kerk tegelijk te veel in gang gezet om het te kleineren, of zonder hoop te worden.

Dan vraag je: welke geest beleven we vandaag, wat drijft ons, wat brengt ons samen? Welke Geest maakt heel wat is verdeeld, en schenkt ons de adem voor de toekomst?

We gaan terug naar onze bron en lezen in pelgrimspsalmsalm 84 dat de mens die naar de tempel in Jeruzalem verlangt en onderweg is, of hij nou een grijze 'bij-de-grondse' mus is of een sierlijke 'hoog-bij-de-handse' zwaluw: *daar* mag hij zijn plek vinden! Ook als de weg naar Jeruzalem, naar een levende gemeenschap gedragen door de Eeuwige, uit zicht raakt is het toch mogelijk om de weg te gaan:

gelukkig wie bij U hun toevlucht zoeken, met in hun hart de wegen naar U.

Trekken zij door een dal van dorheid het verandert voor hen in een oase.

De uiterlijke omstandigheden veranderen niet: maar door de verborgen omgang met de God van Jacob verandert wel ons innerlijk.

We krijgen opnieuw adem en kunnen gaan leven naar Gods bedoelingen.

Vandaag komt aan de functie van deze kerkzaal een einde.

De Geest is zo gezien van hieruit van voorbijgaande aard.

Niet omdat hij ophoudt te bestaan, maar omdat we niet weten vanwaar hij komt en waar hij heengaat.

Hij stoort zich niet aan onze vorm. De beweging van de Geest laat zich nooit opsluiten. Ze is en blijft een bevrijdingsbeweging gedragen door de geest en werkelijkheid van Jezus Christus.

Hij voedt ons met onbevangenheid en vertrouwen omdat hij zich gegeven heeft om onze gebrokenheid te helen.

Hij gaat een weg met ons, als wij hem in onze eenvoud toe kunnen laten, wie we ook zijn, en wat ons ook toegevallen is,

zoals de Korinthebrief zegt:

Maar wij zijn slechts een aarden pot voor deze schat; het moet duidelijk zijn dat onze overweldigende kracht niet van onszelf komt, maar van God.

We worden van alle kanten belaagd, maar raken niet in het nauw. We worden aan het twifelen gebracht, maar raken niet vertwijfeld. We worden vervolgd, maar worden niet in de steek gelaten. We worden geveeld, maar gaan niet te gronde.

We dragen in ons bestaan altijd het sterven van Jezus met ons mee, opdat ook het leven van Jezus in ons bestaan zichtbaar wordt.